

LBRIS

We know
books

Lynda Mullaly Hunt s-a născut în Connecticut, Statele Unite ale Americii. În copilărie îi plăcea să se urce în copaci, să se dea cu skateboardul și să joace baseball. A studiat la Universitatea din Connecticut și apoi a lucrat ca profesoară.

Când s-a născut primul ei copil, a decis să se lase de predat și să se dedice scrisului. Prima ei carte, *One for the Murphys*, publicată în 2012, s-a bucurat de mare succes, fiind recompensată cu numeroase premii.

În prezent locuiește în Connecticut cu soțul ei și cei doi copii ai lor, cu un beagle impulsiv și cu o pisică.

LYNDA MULLALY HUNT

Ca peștele în copac

Ediția a II-a

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

descurcau mai bine la teste nu-i făcea mai buni; îi făcea doar mai buni la teste. La început însă mă copleșeau aceste gânduri negative. Începusem să cred că nu voi fi bună de nimic, așa că am avut o perioadă în care nu mi-am dat toată silința. Pur și simplu credeam că nu avea cum să conteze.

Și totuși, domnul Christy a avut încredere în mine. M-a pus să meditez copii mai mici. A ales cărți anume pe care să le citesc și m-a scos din grupul celor care abia dacă buchiseau. Zâmbea de fiecare dată când intram în clasă. După o vreme, încrederea lui mi s-a transmis și mie și am terminat clasa gata să pun lumea pe jar.

Avem cu toții atât înzestrări deosebite, cât și domenii unde trebuie să tragem puțin mai tare. Sinceră să fiu, am învățat mai mult din eșecuri și astfel am ajuns în cele din urmă la succes. Lucrurile nu sunt mereu ușoare; uneori dăm greș. Dar greșelile acestea nu ne transformă în ratați. Numai faptul că nu ne ridicăm în urma lor ne poate face să eșuăm. Capacitatea de a ne ridica, de a ne scutura și de a încerca din nou reprezintă o forță uriașă. Este o calitate care vă va duce foarte departe în viață. Cu adevărat departe. Dacă dobândiți deprinderea de a vă ridica și de a încerca din nou, *imaginați-vă* numai câte lucruri formidabile vă așteaptă!

Vă mulțumesc că ați ales această carte. Sper că v-a făcut plăcere să-i cunoașteți pe Ally, pe Keisha, pe Albert, pe domnul Daniels și pe ceilalți.

Și țineți minte: Mințile mărețe nu gândesc la fel.

Cu bine,
Lynda

Cuprins

1 Iar intru în bucluc	7
2 Felicitarea galbenă	12
3 Niciodată nu depinde de mine	17
4 Pasăre în colivie	22
5 Dolari de argint și bănuți de lemn	29
6 Moneda cu trei fețe	34
7 Nici vorbă de bunici	39
8 Ditamai beleaua	42
9 O pungă plină cu nimic	46
10 Promisiuni, promisiuni.	56
11 Papară	60
12 Care-i problema ta, Albert?	66
13 Necazuri cu flori	71
14 Ce se află în cutie	76
15 Mecanism neuns	82
16 De ce sunt în stare	88
17 Prânzul greșiților	90
18 Adevăruri și neadevăruri	95
19 Un secret nu chiar atât de dulce	100
20 O fi un lucru bun?	107
21 Dorințe secrete	112

22 Nu așa te porți cu o regină	117
23 Cuvinte care respiră	120
24 Erou imaginar	123
25 Sărbătoare sau necaz?	130
26 Eschivări	133
27 O după-amiază cam nereușită	137
28 Afacerea vieții	140
29 Ca peștele în copac	144
30 Regele încolțit	154
31 O mulțime de drumuri către casă	158
32 În fața ecranului	162
33 Posibilități	167
34 Nașterea unei stele	170
35 O imagine valorează cât un catralion de cuvinte	176
36 În jocul vieții	180
37 O găină, un lup și o problemă	183
38 O ratată ca șefă de clasă	188
39 Gata, Shay!	191
40 Lacrimi de diferite feluri	198
41 O scrisoare nu foarte secretă	200
42 Cadouri fără scuze, bandă scotch și antibiotice	206
43 Să punem lumea pe jar	211
44 Poveștile unei oarecare dintr-a șasea	213
45 Întrebarea fratelui meu	216
46 Tigri Zburători, bebeluși și elefanți	219
47 Mințile mărețe nu gândesc la fel	223

48 Ideea lui Oliver despre noroc	230
49 Văd lumina	236
50 O faptă de erou	238
51 Geniu și curaj	244
<i>Mulțumiri</i>	251
<i>Dragi cititori</i>	255

1 | Iar intru în bucluc

Este mereu acolo. La fel ca pământul de sub tălpi.

— Ei, Ally? Ai de gând să scrii, sau nu? mă întreabă doamna Hall.

Dacă profesoara mea ar fi rea, mi-ar fi mai ușor.

— Haide, zice ea. Știu că ești în stare.

— Dacă v-aș spune că am de gând să mă cațăr într-un copac doar cu ajutorul dinților? Ați spune și atunci că *sunt în stare*?

Oliver râde și se trăneste pe pupitru ca și cum ar placa pe cineva la rugby.

Shay oftează.

— Ally, de ce nu poți să te porți și tu normal măcar o dată?

Lângă ea, Albert, un copil voinic care se îmbracă în fiecare zi la fel – cu un tricou negru pe care scrie Flint – stă cu spatele drept. Parcă așteaptă să explodeze o petardă.

Doamna Hall oftează.

— Haide, nu-ți cer decât o pagină în care să te descrii pe tine.

Nu mă pot gândi la nimic mai rău decât să mă descriu pe mine. Aș prefera să scriu despre ceva mai pozitiv. Cum e să vomți la propria ta aniversare, de exemplu.

— Este important, zice doamna Hall. Ca să te cunoască noul profesor.

Știu, și exact de aceea nu vreau. Profesorii sunt ca automatele în care bagi o monedă ca să-ți dea o mingiuță colorată. Știi exact ce vei primi. Și, în același timp, nu știi.

— Și tot mâzgălitul acela al tău, Ally, continuă ea. Dacă nu desenai tot timpul, terminai tema până acum. Te rog să încetezi.

Îmi strecor jenată desenele sub foaia goală unde trebuia să scriu ce mi-a cerut. Mă desenam pe mine trasă dintr-un tun. Ar fi mai ușor decât la școală. Mai puțin dureros.

— Haide, zice doamna Hall, împingând spre mine foaia de hârtie liniată. Străduiește-te!

Șapte școli în șapte ani și toți profesorii sunt la fel. Oricât m-aș strădui, îmi spun că nu-mi dau silința suficient. Că sunt prea dezordonată. Că scriu cuvintele aiurea. Că le ortografiez diferit pe una și aceeași pagină. Iar pe mine mă doare capul. Mă apucă durerea de cap de fiecare dată când mă uit prea mult la strălucirea literelor negre pe foaia albă.

Doamna Hall își drege vocea.

Colegii mei iar s-au săturat de mine. Scaunele se freacă de podea. Copiii oftează tare. Poate ei cred că nu aud ce spun: *Ciudată. Proastă. Ratată.*

Aș vrea ca profesoara să se ducă să vorbească cu Albert, o adevărată pagină de Google ambulantă, care ar lua o notă mai bună decât mine și dacă și-ar sufla nasul în foaie.

Simt că mi se încinge ceafa.

Nu înțeleg. Doamna Hall mă lasă întotdeauna să scap. Probabil că de data asta insistă pentru că lucrările sunt pentru profesorul cel nou și nu poate să lipsească niciuna.

Mă uit la burta ei mare.

— V-ați hotărât ce nume o să-i dați copilului? o întreb.

Săptămâna trecută am făcut-o să vorbească despre nume de copii o jumătate de oră în timpul lecției de științe sociale.

— Haide, Ally, nu mai trage de timp.

Nu răspund nimic.

— Vorbesc serios, zice ea, și știu că spune adevărul.

În mintea mea rulează un film cu ea trasând între noi două o linie cu bățul în țărână, sub un cer albastru arzător. E îmbrăcată în uniformă de șerif, iar eu port haine cu dungi albe și negre, de deținut. Mintea mea face asta tot timpul – rulează filme care par atât de adevărate, încât mă fură de-a dreptul. Sunt un mod de a evada din viața mea reală.

Mă oțlesc pe dinăuntru, impunându-mi să fac ceva ce nu vreau să fac. Ca să scap de profesoara asta care se ține scai de mine și nu se dă bătută.

Ridic creionul și corpul ei se relaxează; e ușurată, probabil, de faptul că mă supun.

Dar, în loc să scriu, știind prea bine că îi plac băncile curate și ordinea, apuc creionul bine în pumn și încep să mâzgălesc peste tot.

— *Ally!* zice ea și vine repede spre mine. De ce faci asta?

Mâzgăliturile circulare sunt late în partea de sus și mai subțiri în partea de jos. Seamănă cu o tornadă și mă întreb dacă nu cumva am vrut să desenez cum mă simt pe dinăuntru. Mă uit în sus la doamna Hall.

— Erau aici de când m-am așezat.

Se aud râsete – dar colegii mei nu râd pentru că mă consideră amuzantă.

— Îmi dau seama că ești supărată, zise doamna Hall.

Nu-mi ascund sentimentele pe cât de bine ar trebui.

— E așa o ciudată, zice Shay chipurile în șoptă, dar de fapt destul de tare ca să audă toată lumea.

Oliver deja bate toba în banca lui.

Îmi încrucișez brațele la piept și mă uit în sus la ea.

— *Ajunge*, zice în cele din urmă doamna Hall. La direcțiune. *Acum!*

Asta voiam, dar acum mă răzgândesc.

— *Ally!*

— *Ăă?*

Toată lumea râde din nou. Ea ridică mâna.

— Cine mai scoate un sunet e pedepsit să rămână în clasă în timpul pauzei.

Se face liniște.

— *Ally*. La direcțiune, *am spus*.

Nu pot să mă duc să mă întâlnesc din nou cu doamna Silver, directoarea noastră. Ajung atât de des la direcțiune, încât mă mir că nu au pus deja o pancartă pe care să scrie BINE AI VENIT, ALLY NICKERSON!

— Îmi pare rău, zic eu și vorbesc serios. O să scriu. Promit.

Doamna Hall oftează.

— Bine, Ally, dar, dacă ți se oprește creionul vreun moment, *te duci!*

Mă mută la masa pentru citit, lângă un panou cu sfaturi despre cum să fim recunoscători de Ziua Recunoștinței. Între timp, îmi curăță pupitrul cu un spray. Mă privește de parcă ar vrea să mă pulverizeze și *pe mine* cu substanța aceea. Să mă curețe de prostie.

Mijesc ochii, sperând că lumina n-o să-mi mai dea atâtea dureri de cap. Pe urmă încerc să țin creionul așa cum ar trebui, nu în felul acela ciudat în care vrea să-l țină mâna mea.

Scriu cu o mână și îmi acopăr foaia cu cealaltă. Știu că aș face bine să mișc mereu creionul, așa că scriu iar și iar „De ce?“, din susul paginii până jos.

În primul rând, pentru că asta știu să scriu corect, iar în al doilea, pentru că sper să-mi dea cineva un răspuns, până la urmă.

La petrecerea dată în cinstea viitorului bebeluș al doamnei Hall, Jessica apare cu un buchet de flori atât de mare – de la florăria tatălui ei –, încât ai jura că a smuls o tufă din pământ și a înfășurat-o în celofan.

Nu contează. Mie nu-mi pasă. Am găsit la magazin o felicitare cu trandafiri galbeni. O fotografie cu flori n-o să se ofilească peste o săptămână. Mi se pare că asta-i felul potrivit de a spune că-mi pare rău că sunt mereu așa o pacoste.

Max îi dă doamnei Hall cadoul lui. Se reazemă de spătarul scaunului cu mâinile la ceafă și așteaptă să-l deschidă. I-a adus scutece. Cred că spera s-o enerveze și pare dezamăgit când vede că e bucuroasă.

Lui Max îi place să i se dea atenție. Îi mai plac și petrecerile. În fiecare zi îi cere doamnei Hall să dea o petrecere, iar astăzi are parte în sfârșit de una.

Doamna Hall scoate din plic felicitarea de la mine și n-o citește cu voce tare, ca pe celelalte. Șovăie, iar eu înțeleg că sigur îi place cu adevărat. Și mă simt mândră, ceea ce nu mi se întâmplă prea des.

Doamna Silver se apleacă să se uite și ea. Mă gândesc că s-ar putea să primesc și eu, în cele din urmă, un

compliment, dar în loc de asta se încruntă și îmi face semn spre ușă.

Shay s-a ridicat să vadă mai bine. Râde și spune:

— Lumea devine și mai proastă de fiecare dată când vorbește Ally Nickerson.

— Shay. Stai jos! zice doamna Hall, dar e prea târziu.

Nu poți face oamenii să nu audă ceva ce ai spus deja. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum, dar încă mă doare nespus de tare, de fiecare dată.

În timp ce Shay și Jessica râd, îmi aduc aminte cum ne-am costumat săptămâna trecută, de Halloween, în personajul nostru preferat din cărți. Eu am ales-o pe Alice din Țara Minunilor, din cartea pe care mi-a citit-o bunicul de o mie de ori. Shay și umbra ei, Jessica, mi-au spus toată ziua Alice din Țara Nătângilor.

Keisha se duce spre Shay și îi spune:

— De ce nu-ți vezi de treaba ta?

Îmi place de Keisha. Nu se teme de nimic. Iar eu mă tem de atâtea lucruri!

Shay se întoarce cu aerul că-i gata să strivească o muscă.

— Și ce, e treaba ta? întreabă ea.

— Ai dreptate. Nu-i treaba mea, dar nici a ta, răspunde Keisha.

Shay pufnește scurt.

— Nu mai vorbi cu mine!

— Nu mai fi rea! răspunde Keisha, aplecându-se spre ea.

Max își încrucișează brațele și se sprijină de bancă.

— Așa! Se lasă cu bătaie, zice el.

— Nu se lasă cu nicio bătaie, spune doamna Hall.

Suki ține în mână un cub mic de lemn. Are un set întreg pe care îl păstrează într-o cutie, și am văzut că scoate câte unul când e agitată. Acum e agitată.

Shay se uită urât la Keisha. Keisha a venit în clasă anul ăsta și mă surprinde că a spus ceva.

Toată lumea s-a enervat, iar eu nici măcar nu știu cum s-a ajuns în situația asta.

Doamna Hall le cere celor două fete să se liniștească și îl atenționează pe Max că e o nerozie să vrea bătaie, iar doamna Silver îmi face semn cu mâna către ușă. Ce naiba se întâmplă?

Ajungem pe hol și îmi dau seama după fața doamnei Silver că urmează un moment din acela în care trebuie să spun că îmi pare rău sau să explic de ce am făcut ceva. Chestia e că de data asta habar n-am care-i problema.

Îmi îndes mâinile în buzunare ca să le împiedic să facă ceva ce aș regreta. Mi-ar plăcea să-mi pot băga și gura în buzunar.

— Pur și simplu nu înțeleg, Ally, zice doamna Silver. Ai mai făcut și alte lucruri inadecvate, dar ăsta este... cum să spun... *altfel*. Nu ți se potrivește.

Ca să vezi; fac un gest *drăguț*, iar ea spune că nu mi se potrivește. Nu înțeleg ce poate fi rău în cumpăratul unei felicitări.

— Ally, zice doamna Silver, dacă dorești să ți se dea atenție, nu ăsta e modul potrivit de a acționa.

Se înșală. Am nevoie de atenție cum are nevoie un pește de un tub de oxigen.

Ușa se deschide larg, lovindu-se de dulapuri, și Oliver dă buzna afară din clasă.

— Ally, zice el, cred că i-ai dat felicitarea aia ca să-i spui că-ți pare rău că trebuie să ne părăsească numai pentru că urmează să nască un prost de copil. Mi se pare foarte supărată. Și mie îmi pare rău pentru ea.

Despre ce vorbește?

— Oliver, ai ieșit din clasă cu vreun motiv? Întrebă doamna Silver.

— Da! Eu vreau să... Adică voiam... să mă duc la baie. Da. De asta.

O rupe la fugă.

— Acum pot să plec? răbufnesc eu, simțind că pur și simplu mi-e prea greu să mai rămân acolo vreo secundă.

Doamna Silver clatină ușor din cap și spune:

— Pur și simplu nu înțeleg. De ce *oare* i-ai da unei femei însărcinate o ilustrată cu un mesaj de condoleanțe?

Mesaj de condoleanțe? Mă gândesc. Și iar mă gândesc. Și pe urmă îmi aduc aminte. Mama trimite astfel de ilustrate oamenilor cărora le moare cineva drag. Mi se strânge stomacul și mă întreb ce-o fi crezut doamna Hall.

— Știi ce înseamnă un mesaj de condoleanțe, nu-i așa, Ally?

Aș putea să neg că știu, dar dau din cap că da; nu vreau s-o aud pe doamna Silver explicându-mi. În plus, m-ar crede și mai proastă decât sunt. Dacă se poate așa ceva.

— Și atunci de ce ai făcut asta?

Stau dreaptă în fața ei, dar înăuntrul meu totul se chircește. Mă simt rău de tot. Mi s-a rupt inima când a murit

câinele vecinului, ce să mai vorbim dacă ar muri vreun copil! Pur și simplu n-am știut că am ales un mesaj de condoleanțe. N-am văzut decât florile alea galbene și frumoase. Și nu mi-am putut imagina decât că doamna Hall se va bucura foarte tare.

Dar am o grămadă de motive pentru care nu pot spune adevărul adevărat.

Nu ei.

Și nimănui altcuiva.

Oricât m-am rugat, m-am străduit și am sperat, pentru mine cititul seamănă în continuare cu încercarea de a găsi un înțeles în paste-alfabet din supă. Pur și simplu nu înțeleg cum reușesc alții să citească.

3 | Niciodată nu depinde de mine

Mă sprijin de peretele din hol și tac mâlc.

Câțiva copii mai mici trec pe lângă noi, amintindu-mi că sunt într-a șasea – cea mai mare clasă din școala asta. Dar mă simt ca un țânc.

— Ally? Ai ceva de spus? mă întreabă doamna Silver.

Mi-e frică să deschid gura, pentru că uneori ies vorbe care mă bagă și mai tare în bucluc.

În cele din urmă, doamna Silver spune să mergem la ea în birou.

Stau în biroul directoarei și mă uit în tăcere pe geam. Mă întreb cum o fi să te poți destinde la școală, să nu trebuiască să-ți faci griji în fiecare secundă, minut după minut.

Aș vrea să am la mine Caietul de desene cu lucruri imposibile. Este singurul obiect care mă face să simt că nu fac degeaba umbră pământului. Îmi place să văd cum imaginile din mintea mea devin reale pe hârtie. Preferatul meu din ultimele zile e un om de zăpadă care lucrează la furnalul unei oțelării. Pe urmă ajung la concluzia că cel mai nebunesc, mai ciudat și mai de necrezut lucru pe care l-aș putea desena vreodată ar fi o imagine cu mine făcând ceva așa cum trebuie.